

บทที่ 1

พวกผู้ใหญ่คุยกัน เขาบอกว่างานฉลองครั้งนี้ที่ลานหน้าวิหารดูเหมือนจะเป็นเรื่องไม่น่าสนใจ ดูเหมือนจะมีใครสักคนที่พวกผู้ใหญ่ไม่ชอบมาที่นี้ และเจ้าเมืองพอใจจะต้อนรับคนผู้นั้นให้หุหุหุ เขาจัดริ้วขบวน เกณฑ์พวกทหารหนุ่มๆ ให้ไปตั้งแถว นอกจากนั้นยังสั่งจัดงานออกร้านเฉลิมฉลองซึ่งไม่ตรงกับงานประจำปีตามปกติ เชิญนักแสดงมีชื่อเสียงและปาวประกาศเรียกพ่อค้าเร่มามากมาย พวกผู้ใหญ่ที่พูดกันเหล่านั้นไม่ชอบงานนี้ เขาบอกว่าเป็นการเอาหน้าของเจ้าเมือง

แต่ไม่ว่าผู้ใหญ่จะพูดอย่างไร พวกเด็กๆ ก็ตื่นเต้นยินดี เพราะแม้ในเมืองจะมีงานเทศกาลเป็นครั้งคราว แต่ไม่มีครั้งใดที่ดูยิ่งใหญ่เท่าครั้งนี้เลย พวกเด็กๆ วิ่งไปวิ่งมาระหว่างลานหน้าวิหารกับบ้าน เทียวปาวร้องและเล่าสู่กันฟังว่าวันนี้มีกองเกวียนโตมาถึงแล้วบ้าง เขาแอบไปมุดดูกลุ่มกระโจมคนประหลาดและสัตว์ประหลาดที่มาถึงก่อน วิ่งไปตามร้านค้าต่างๆ ที่พ่อค้าแม่ค้ากำลังปักเสากั้นเขตและร้องถามว่ามาขายอะไรหรือ เด็กใจกล้าบางคนรับเอาแผ่นประกาศของบางร้านไปปิดไว้ตามที่ต่างๆ ของเมือง เขาคิดว่ามันสนุกสนานยิ่งนักและหวังว่าจะรบเร้าให้ผู้ใหญ่ของตนพามาเที่ยวงาน

10 ผู้เสกทราย ภาค 1

รวมทั้งหวังว่าจะเก็บเงินทันเวลาเพื่อจะซื้อของที่อยากได้ด้วย

เด็กๆ พุดกันว่าตนอยากได้อะไรและไม่อยากได้อะไร อยากกินอะไร อยากทำอะไรหรืออยากดูอะไร งานมีเจ็ดวัน แต่เจ็ดวันนั้นพอหรือไม่ พอไหม ที่จะดูทุกอย่างให้ครบ นอกจากนั้น...ที่สำคัญที่สุด...ควรทำอะไรจึงจะ อ่อนนวยนขอเงินพ่อแม่ให้ประสบผลดี

เมื่องานเปิด เขาเป่าแตรประกาศกังวานไปทั่ว รั้วขบวนยิ่งใหญ่ เดินผ่านหน้าปราสาทของเจ้าเมืองและ 'คนนั้น' ที่พวกผู้ใหญ่พุดถึงอย่าง ไม่ชอบใจ แต่ถึงอย่างไรเมื่อการแสดงและสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพวกคนใหญ่ คนโตจบสิ้นลงแล้ว เด็กๆ และหนุ่มสาวก็พากันยินดี เขาไปเดินกันในงาน เด็กที่โตหน่อยพรา้ร้องอ่อนนวยนพ่อแม่ให้ซื้อของอย่างนั้นอย่างนี้ให้ ในขณะที่ เด็กเล็กวิ่งวุ่นไปทั่วด้วยดวงตาเบิกโตตื่นเต้น

ที่มุมหนึ่ง...ไกลแสนไกลในงาน ชายคนหนึ่งได้จับจองที่ของเขา ไม่มีใคร รู้ว่าชายคนนั้นขายอะไรหรือทำอะไร บางทีคงเป็นนักแสดง เพราะที่หลัง เขาแบกกล่องไม้ใหญ่ไว้กล่องหนึ่ง แต่หลังจากหลายคนเมียงเข้าไปอย่าง คาดหวัง ชายคนนั้นก็กลับดูเหมือนจะไม่ได้เตรียมการแสดงอะไร เพียงแต่ เปิดส่วนล่างของกล่องและดึงเก้าอี้ตัวหนึ่งออกมา

"ท่านทำอะไรหรือ" เด็กใจกล้าคนหนึ่งถาม

"ข้าทำอะไรนะหรือ" ชายคนนั้นถามกลับ รอยยิ้มลึกลับปรากฏบน ใบหน้า "อา นั้นสิ ทำไมเจ้าไม่ลองทายดูเล่า"

ครั้นแล้วเขาก็เตรียมงานต่อไป เปิดลิ้นชักที่ข้างกล่องดึงออกมาจนสุด ในนั้นมีแท่งแปลกๆ เรียงอยู่เป็นอันมาก แต่ละแท่งยาวลึกลับและมึลึ ต่างๆ แยกกันเป็นระเบียบ เมื่อจัดแท่งเป็นที่พอใจแล้ว ชายคนดังกล่าวก็ยก ฝาครอบด้านบนของกล่องลง ช้างในฝาครอบมีราวไม้อยู่ราวหนึ่งเจาะเป็น รูหลายรู ใต้ราวมีแผ่นโลหะแปลกประหลาด และที่ข้างแผ่นโลหะก็มีถาด วางอุปกรณ์ขนาดเล็กอยู่เป็นอันมาก

"ข้ารู้" ใครสักคนที่เคยเดินทางร้อง "ท่านเป็นคนทำน้ำตาล"

ชายคนนั้นหัวเราะ เขาไม่ได้ตอบรับ ทว่ายังคงทำงานของตนต่อไป

เงียบๆ เขาเลือกแทงสีหนึ่งออกมาจากลิ้นชักที่เปิดค้างไว้ ลนปลายของมัน
ใกล้แผ่นโลหะ ครั้นแล้วแทงดังกลาก็เริ่มละลาย

"ข้างในกล่องนั้นมีเตาไฟ" คนที่รู้จักคนแรกอธิบายต่อไป "แทงสีๆ นั้นเป็น
แทงน้ำตาล เขาเป็นคนทำน้ำตาล...เขาทำน้ำตาลเป็นรูปต่างๆ ได้มากมาย"

"จริงหรือ" คนอื่นๆ ถาม "ท่านทำน้ำตาลเป็นอะไรได้บ้าง"

"นั่นสิ...นั่นสิ" ชายคนดังกล่าวยังคงไม่ได้ตอบรับจริงจัง "ข้าทำเป็น
อะไรได้บ้าง...เห็นที่ต้องถามน้ำตาลมันกระมัง"

"เจ้าเป็นอะไรได้บ้าง" เขาถามแทงน้ำตาล "เจ้าเป็นสีเขียว ครั้งหนึ่ง
เคยมีมังกรสีเขียวอยู่บนภูเขาสูง เจ้าเป็นมังกรสีเขียวแห่งภูเขาภูนั้นหรือเปล่า"

ชายดังกล่าวขยับมือ น้ำตาลละลายอ่อนตัวลงทว่ายังแข็งอยู่ เขาเสียบ
ก้อนน้ำตาลลงกับไม้ และเริ่มใช้มือกับอุปกรณ์ต่างๆ เด็กทั้งหลายไม่เคยเห็น
ใครใช้มือได้คล่องแคล่วเท่าชายคนนี้อ่อนเลย เขาตัด บั่น และต่อเติม
น้ำตาลก้อนนั้น เก่งกาจราวกับใช้เวทมนตร์ เวลาผ่านไปไม่นานแทงน้ำตาล
สีเขียวก็ยึดออกกลายเป็นคอยาวของมังกร กลายเป็นขาสีข้างและหางที่มี
หนามแหลมของมัน

"มังกรมีปีกกว้างนัก" ชายคนนั้นยังคงพูดต่อไป ครั้นแล้วเขาก็เผา
น้ำตาลอีกแท่งและติดมันลงที่ข้างตัวมังกร นิ้วของเขาไล่ไปตามก้อนน้ำตาล
ดังกล่าวราวกับไม้กลัวความร้อน แล้วปีกยาวเป็นฉากอย่างปีกค้างคาวก็
แผ่ออกบหลังของเจ้ามังกรเขียว กว้างใหญ่แข็งแรงแกร่งราวกับเจ้ามังกรจะ
โฉบทยานไปในอากาศได้ทุกเมื่อ

"และเจ้าก็ฟันไฟไซหรือไม เจ้ากินหินภูเขาไฟ และฟันไฟที่แรงจน
หลอมหินได้"

เขาคว่าแทงน้ำตาลสีแดงกับสีส้ม เผาหลอมมันและตัดแต่งด้วยคีม
เมื่อติดเข้าที่ปากของเจ้ามังกรเขียวปีกดำแล้ว มันก็กลายเป็นเปลวไฟรุนแรง
สีสลับสั้รราวกับเจ้ามังกรกำลังคำรามร้องอาละวาดอยู่จริงง

ชายคนทำน้ำตาลปักมังกรของเขาลงบนราวข้างหน้าต่างน และเด็กทุกคน
ในที่นั้นก็พากันยื่นหน้าเบียดเข้ามาดู

12 ผู้เสกทราย ภาค 1

"ท่านชายหรือ" ใครคนหนึ่งถามขึ้น ไม่แน่ใจนักว่ามีกรรมการเช่นนี้จะเป็นของชื้อชายได้

"ห้าเหรียญทองแดง" ชายคนทำน้ำตาลพูดหน้าตาเฉย "ถ้าใหญ่กว่านี้ก็ต้องคิด..."

"ข้าเอามังกรตัวนี้" มือน้อยๆ หลายมือต่างชูกันสละอน ห้าเหรียญทองแดงไม่ใช่ราคาเกินเอื้อมสำหรับเด็กๆ เลย และทำให้พวกเขาอินตียิ่งนัก

"มังกรยังทำได้อีก" ชายคนนั้นบอกพลางหยิบมังกรส่งให้เด็กคนแรกที่ยื่นมือมาถึง "อย่าแย่งกัน คนไหนที่แย่งกันข้าจะไม่ทำให้"

"ท่านทำอย่างอื่นได้หรือเปล่า" คนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้ของถาม "นอกจากมังกรแล้ว ท่านทำสัตว์อื่นได้ไหม"

"ก็ต้องถามน้ำตาลดู"

แล้วการค้าของชายคนทำน้ำตาลก็ดียิ่งนัก เด็กๆ ต่อแถวอยู่ข้างหน้าเขาเป็นหาง ตัวสัตว์ต่างๆ ที่เขาทำขึ้นติดมือเด็กไปทั่วงาน เขาทำมังกรเขียว ปลาสีม่วงและสีขาวยูนิคอร์น ไก่ฟ้า ลิงโต เสือ สุนัขจิ้งจอก แห่งน้ำตาลในมือเขาดูราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต มันคล้ายจะสะบัดดิ้นเร่า คล้ายจะร่าร้องให้เขาทำตนให้เป็นรูปร่างขึ้น ชายคนนั้นประติษฐานอย่างรวดเร็ว ยิ่งทำสีหน้ายิ่งสนุก และคำที่เขาพูดกับแห่งน้ำตาลก็ยิ่งน่าสนใจ

"เจ้าเป็นปลาหรือ เจ้ามาจากมหาสมุทรในแดนลับแลทางใต้ น้ำในมหาสมุทรเย็นเฉียบ แต่เจ้าไม่กลัวไม่ใช่หรือ"

"เจ้าเป็นนกหรือ ข้ารู้ เจ้ามาจากภูเขา เจ้าคือนกหงส์หางยาวที่เขาว่าสามปีจะบินข้ามฟ้ามาให้คนเห็นสักครั้ง"

ชายคนทำน้ำตาลทำไป ทำไป น้ำตาลของเขาพร่องลง ในขณะที่สัตว์ต่างๆ และคนมาต่อแถวมากขึ้นทุกที เงินเหรียญทองแดงตกลงกระหนาบกันอยู่ในกระเป๋าคูของเขาดังกรุ๊งกริ๊ง และเวลาก็ผ่านไป ผ่านไป

ครั้นแล้วชายคนทำน้ำตาลก็เงยหน้าขึ้นมาจากตัวสัตว์ และเห็นด้วยหางตาว่านอกจากแถวของเด็กๆ กับพ่อแม่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว ยังมีเด็กอีกคนหนึ่งยืนห่างออกไป เขาไม่มาต่อแถว ทว่ายืนมองอยู่อย่างนั้น ห่างจาก

คนอื่น คนทำน้ำตาลไม่มีเวลาพิจารณาเด็กคนดังกล่าวมากนัก เขาจึงเห็นเพียงว่าเด็กคนนั้นมีผมสีส้มแดงๆ และมีสีหน้าที่แปลกประหลาด...เกือบจะคล้ายกับความว่างเปล่าทีเดียว

เขาเหลือบขึ้นมามากหลายครั้ง เด็กผมสีส้มแดงก็ยังคงยืนอยู่ สีหน้ายังคงว่างเปล่า และดวงตาก็ยังคงจ้องมาที่เขาเงิบๆ เขาสงสัยว่าเด็กคนนั้นคงจะไม่มีสติงค์ แต่ก็ต้องเปลี่ยนความคิด เพราะเสื้อผ้าอย่างที่เด็กใส่บอกอยู่ชัดเจนแล้วว่าพ่อแม่ของเขาต้องเป็นคนมีฐานะ ...บางทีเด็กอาจจะหลงกับพ่อแม่หรือพี่เลี้ยงกระมัง แต่ถ้าหากเป็นอย่างนั้น ทำไมจึงมีสีหน้าว่างเปล่าเช่นนี้เล่า

หลังจากเลยเที่ยงไปไม่นานนัก แท่งน้ำตาลในลิ้นชักข้างกล่องก็หมดลง คนทำน้ำตาลต้องบอกขอโทษลูกค้า เขาว่าไม่คิดมาก่อนว่าน้ำตาลจะหมดเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นจึงอาจจะต้องเสียเวลาทำเพิ่มอีก บางทีฟุ้งนี้อาจจะไม่มาขายและมาวันมะรืนแทน

"ข้าจะได้เตรียมแท่งน้ำตาลให้พ่ออีกห้าวันที่เหลือ" เขาบอก

เมื่อลูกค้าจากไปหมดแล้ว คนทำน้ำตาลก็เริ่มเก็บของ และเด็กผมสีส้มแดงก็เข้ามาใกล้อีกเล็กน้อย

"น้ำตาลหมดแล้ว" คนทำน้ำตาลบอกยิ้มๆ "อีกสองวันมาใหม่เถอะ..."

เด็กคนนั้นยังคงมองนิ่งอยู่ ดูเหมือนไม่เข้าใจว่าเขาพูดอะไรด้วยซ้ำ

"เจ้าก็จ้องข้ามาตั้งแต่เข้านี่นา" ชายคนทำน้ำตาลยกไหล่ "เอาเถอะ..."

ข้าคิดว่า..."

เขาดูบนแผ่นโลหะที่ใช้เฝ้าน้ำตาล ยังมีเศษน้ำตาลสีต่างๆ ติดอยู่ที่นั่นที่นั่น ดังนั้นเขาจึงใช้แผ่นโลหะแบนๆ ที่คล้ายเกรียงปาดน้ำตาลสีเหล่านั้นขึ้น และทำอะไรบางอย่างกับมันซ้ำๆ

"เจ้าอย่าไปบอกใคร...ไม่มีคนทำน้ำตาลคนไหนทำอะไรอย่างข้าได้หรอก"

เขาวางนิ้วลงบนริมฝีปากและหันตัวให้เด็กชาย ดวงตามีรอยยิ้มลึกลับ

เด็กชายก้มหน้าใกล้ขึ้น และเห็นว่าน้ำตาลสีต่างๆ นั้นเริ่มถูกหลอมเข้าด้วยกัน ทว่าแปลกเหลือเกิน สีของน้ำตาลกลับไม่ปนกันเลย มันแยก

14 ผู้เสกทราย ภาค 1

ออกเป็นริ้วเป็นชั้น ปาดเคลือบเข้าหากันราวกับอัญมณีสีค่าหลากสี ราวกับ
แก้วที่เขาเผาเสียจนสีต่างๆ หลอมมารวมกัน ทว่าก็สวยยิ่งนัก

"ข้าเป็นอัญมณี เขาซุกข้าขึ้นมาจากเหมืองบนภูเขา" ชายคนนั้นบอก
พลางเสียบแท่งน้ำตาลหลากสีลงบนไม้ "พระราชารับข้าสวยามเกินไป
พระองค์จึงคิดว่าข้าเป็นเพียงแท่งแก้ว เป็นของปลอม เพราะพระองค์
ไม่เชื่อว่ามียัญมณีงามเช่นนี้อยู่จริง"

ครั้นแล้วเขาก็ยื่นน้ำตาลร้อยสีนั้นให้แก่เด็กชาย

"แต่ข้ารู้ว่าเด็กผมแดงจะรู้ว่าข้าเป็นอัญมณี ข้ารู้ว่าเขาจะเห็นค่า เพราะ
เขาคลาดกว่าพระราชที่ตั้งพันเท่าไม่ใช่หรือ"

เด็กชายลั้งเล หลังจากนั้นชั่ววินาทีเขาก็ยื่นมือออกคว้าน้ำตาลร้อยสี
ไปจากมือของคนทำน้ำตาล และหันหลังออกวิ่งหนีทันที

เพียงชั่วเวลาไม่นานนัก ผมสีแดงของเด็กชายก็ลื่นหายไปใต้วงแขน

บทที่ 2

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กชายคนหนึ่งเกิดมาบนโลกนี้ บิดาของเขาตั้งชื่อลูกว่าคาซีมีร์ และรู้สึกพอใจว่าในที่สุดตนก็มีลูกคนที่สอง หลังจากต้องรอคอยมาเป็นเวลานาน

พ่อของคาซีมีร์เกิดในตระกูลขุนนาง แต่ไม่ใช่ลูกคนโต ดังนั้นจึงไม่มีสิทธิ์ในมรดกอันเป็นที่ดินของบิดา ทว่าเขาเป็นคนมองโลกในแง่ดี ทั้งยังรักการผจญภัย เมื่อบิดาเสียชีวิต เขาก็รับทรัพย์ส่วนของตนและไปเป็นทหาร รบที่พิจัยคืออยู่นานปีจนมีความดีความชอบมาก ในที่สุดเมื่อลาออกจากราชการแล้ว พระราชาจึงประทานที่ดินผืนหนึ่งให้เป็นบำเหน็จรางวัล

ด้วยเหตุนี้เมื่อคาซีมีร์หรือที่คนทั้งปวงเรียกด้วยความรักใคร่ว่า 'คาซี' เกิดมา ฐานะของพ่อเขาจึงจัดว่าอยู่ในขั้นดี และคนทั้งหลายก็ว่าเด็กคนนี้มีโชคนัก เพราะเกิดมาโดยมีพ่อแม่พร้อมหน้า อยู่ในความสุขสมบูรณ์

พ่อในความทรงจำของคาซีเป็นชายผมแดงร่างใหญ่ หัวเราะเสียงดัง และพอใจความสนุกสนาน สิ่งที่พ่อชอบทำที่สุดคืออุ้มเขาเหวี่ยงขึ้นสูงแล้วรับไว้ นอกจากนี้คาซีก็จำได้ว่าพ่อเคยพาเขาไปงานฉลองครั้งหนึ่ง เด็กชายมองไม่เห็นอะไรเลยเพราะตัวเล็กเกินไป แต่เมื่อพ่ออุ้มขึ้นคอแล้วก็เห็นทุกอย่าง

16 ผู้เสกทราย ภาค 1

ชัดเจนทีเดียว

ที่ว่าความทรงจำเกี่ยวกับพ่อก็สิ้นสุดลงเพียงนั้น เพราะท่านขุนนางผู้เป็นบิดาของคาสีเสียชีวิตเมื่อเขาอายุเพียงสามปี ตามกฎหมายของประเทศเมื่อเจ้าที่ดินน้อยเสียชีวิตลง และทายาทของเขายังไม่บรรลุนิติภาวะ เจ้าเมืองที่เขตที่ดินน้อยจะต้องอุปการะคนในครอบครัวของผู้เสียชีวิต จนกว่าทายาทแท้จริงจะมีอายุครบเกณฑ์รับมรดกได้ และเจ้าเมืองเห็นว่าทายาทคนดังกล่าวมีคุณสมบัติเหมาะสม ขณะนั้นเคอร์รินพีคนโตของคาสีอายุสิบปี ถือว่ายังไม่บรรลุนิติภาวะ ครอบครัวของเขาจึงต้องย้ายเข้าไปในเมือง และอยู่ภายใต้การดูแลของเจ้าเมือง

อันที่จริงในเวลานั้นคาสีไม่ได้มีปัญหาอะไรเลย ทุกคนบอกว่าเขาเป็นเด็กฉลาด ใครสอนอะไรก็เข้าใจได้รวดเร็ว แม้อ่านโคลงกลอนยาวๆ ให้ฟังเพียงครั้งสองครั้งก็สามารถท่องตามได้แจ่มๆ โดยไม่มีที่ผิด คราวหนึ่งพี่เลี้ยงจูงมือเขาไปตลาด ในขณะที่คนขายกำลังรวมราคาลิ้นค้าที่พี่เลี้ยงซื้ออยู่นั้น คาสีก็โผล่ลงผลสุดท้ายของราคาทั้งหมดออกมา ตอนแรกทุกคนนึกว่าเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ทว่าหลังจากมีผู้ทดลองบอกเลขจำนวนมากให้เขาคิดอีก เด็กชายก็ตอบผลของโจทย์เหล่านั้นได้ทุกข้อ ทำให้พี่เลี้ยงได้หน้าเป็นอันมาก ส่วนคาสีก็ได้ขนมกิน

ด้วยเหตุนี้เมื่อคาสีอายุห้าปีและเริ่มเรียนหนังสือ ทุกคนจึงคาดหวังว่าเขาจะเรียนเร็วกว่าเด็กทั่วไป จะต้องเป็น 'คนฉลาด' ของชั้น และต่อไปจะต้องประสบความสำเร็จ ไม่มีใครคิดเลยว่าเมื่อผ่านไปได้สามเดือนแล้ว คาสีแสนฉลาดจะไม่สามารถอ่านหนังสือได้เลยแม้สักตัวเดียว และรังทำเพื่อนทุกๆ คนในชั้นมากเสียจนน่าสงสาร

ในตอนแรกทุกคนรวมทั้งครูคิดว่าเขาแกล้ง เพราะกิตติศัพท์ความฉลาดเมื่อเยาว์วัยของคาสีนั้นมีมาก ด้วยเหตุนี้เขาจึงถูกลงโทษว่าไม่ตั้งใจเรียน แต่ครั้นเวลาผ่านไป ความก็ปรากฏว่าคาสีไม่สามารถอ่านหนังสือได้จริงๆ เด็กชายพยายามอย่างหนักแล้ว เขาฟังทุกๆ คำที่ครูพูดและตั้งใจยิ่งกว่าใครๆ ในชั้น ทว่าตัวอักษรบนกระดาษเหล่านั้นก็ยังคงเป็นปริศนา และเขาไม่สามารถ

ทำให้มันเกิดความหมายโตขึ้นมาได้เลย

เด็กชายอ่านหนังสือไม่ได้ เขียนหนังสือก็ไม่ได้ เมื่อถึงเวลาสอนคิดเลข ครูก็เข้าใจอย่างน้อยคาซิ่งคงเก่งเรื่องนี้ตามชื่อเสียงที่มีมา ทว่าเมื่อเขาถูกเรียกให้ออกไปข้างหน้าทำโจทย์เลขให้เพื่อนดู คาซิ่งกลับบอกได้แต่เพียงคำตอบของโจทย์ เขาไม่อาจเข้าใจวิธีหาคำตอบนั้น และไม่สามารถบอกได้ว่าได้คำตอบมาอย่างไร ครูผิดหวังเป็นอันมาก หลังจากนั้นไม่นานก็ตราหน้าว่าเขาเป็นเด็กโง่ และเลิกสนใจเด็กชายไปโดยสิ้นเชิง

แน่ล่ะ เมื่อเรียนช้ากว่าใคร ทั้งยังไม่สามารถเข้าใจอะไรได้เลย คาซิ่งย่อมรู้สึกต่ำต้อยเป็นอันมาก เพื่อนๆ ในชั้นเดียวกันก็รู้สึกว่าเขาต่ำต้อยด้วย ดังนั้นคาซิ่งจึงมักถูกรังแก เขาเริ่มไม่เห็นประโยชน์ของการเรียน เริ่มเกลียดห้องเรียน หนังสือตำราต่างๆ รวมทั้งเพื่อนๆ ด้วยเหตุนี้วันหนึ่งคาซิ่งจึงหนีออกจากโรงเรียนกินนอนของเขาไปยังบ้านที่เจ้าเมืองให้กับแม่ และไม่ยอมกลับไปเรียนอีก

แม่พยายามใช้วิธีการต่างๆ ทำให้คาซิ่งกลับไป เพราะรู้ว่าคนที่เป็นชนชั้นขุนนางนั้นไม่รู้หนังสือไม่ได้ ทว่าหลังจากพยายามอยู่สามวัน แม่ก็รู้สึกขึ้นมาว่าการกระทำเช่นนี้ไม่มีประโยชน์ คาซิ่งกลับไปก็รังแต่จะไม่มีความสุข และคงไม่มีทางได้เรียนรู้อะไรในบรรยากาศเช่นนั้นแน่

แม่เป็นลูกสาวตระกูลดีและเป็นผู้หญิงมีการศึกษา หลังจากอ่านหนังสือและวางแผนเป็นอันมากก็เริ่มสอนลูกชายคนรองของท่านด้วยตัวเอง เมื่อสอนไปได้สักพักจึงค่อยๆ เข้าใจว่าคาซิ่งไม่ใช่เด็กโง่ เขายังคงเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้เร็ว และมีความทรงจำดีเยี่ยมยิ่งกว่าใครๆ ยังคงคิดปัญหาที่เกี่ยวกับตัวเลขหลายๆ ได้ในเวลาอันสั้นเหมือนเมื่อเยาว์วัย ทว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับลูกคนนี้...อะไรบางอย่างที่แม่ไม่เข้าใจแต่รู้ว่ามืออยู่ และอะไรบางอย่างนั้นทำให้คาซิ่งไม่อาจเข้าใจตัวหนังสือ และไม่สามารถอธิบายสิ่งที่ต้องใช้กระบวนการแน่นอนได้

ดังนั้นแม่จึงสอนด้วยวิธีของท่าน ใช้เวลาเกือบปีกว่าคาซิ่งจะเขียนหนังสือได้เป็นตัว ระหว่างเวลาดังกล่าว แม่ก็อ่านหนังสือให้คาซิ่งฟัง หนังสือดีๆ ที่มี

18 ผู้เสกทราย ภาค 1

ความรู้มากมาย คาซียังคงจดจำได้แม่นยำ หนังสือบางเล่มที่แม่อ่านให้ฟัง เขาแทบจะท่องได้ตั้งแต่ปกหน้าถึงปกหลัง คาซียมีความสุข คนในบ้านรักเขา และไม่มีใครทำให้เขารู้สึกต่ำต้อยเลย

ที่ว่าหลังจากนั้นไม่กี่ปี คาซียก็ถูกส่งออกจากเมืองไปอยู่ในชนบท เขาอยู่ที่นั่นเดือนหนึ่ง แล้วจู่ๆ พี่เคอร์รินก็มารับ พี่เคอร์รินอายุสิบห้า แก่กว่าเขาเจ็ดปี ขณะนั้นรับราชการเป็นทหารเหมือนพ่อ และได้เป็นถึงทหารมหาดเล็กของพระราชอา

พี่เคอร์รินไม่ได้เกิดมาในความสุขสมบูรณ์อย่างคาซีย เมื่อเขาเกิด พ่อยังคงเป็นทหารและมักไม่อยู่คราวละนานๆ ที่บ้านเองก็ไม่ได้มีฐานะดีเป็นพิเศษ นอกจากนั้นด้วยเหตุที่พ่อตายเสียตั้งแต่อายุน้อย พี่เคอร์รินจึงต้องรับผิดชอบสิ่งต่างๆ เป็นอันมาก เขารู้ว่าต้องทำตัวให้เหมาะสมเพื่อเจ้าเมือง จะได้ยอมมอบที่ดินของพ่อคืนให้เมื่อบรรลุนิติภาวะ จึงตัดสินใจไปเป็นทหาร และคิดอยู่ตลอดเวลาว่าต้องสร้างชื่อมีเกียรติ หลายปีที่แบกรับภาระของครอบครัวและความที่ต้องอยู่ในวินัยทหารตั้งแต่อายุน้อยทำให้เคอร์รินเป็นคนเข้มงวดจริงจัง ค่อนข้างแข็งกระด้าง เขาไม่เห็นประโยชน์ที่จะปิดบังน้อง จึงบอกคาซียไปตามตรงว่าแม่ตายแล้วด้วยโรคระบาดที่ทำให้คาซียถูกส่งมายังชนบทนี้เอง แม่เป็นห่วงบ้านเกินกว่าจะทิ้งมาได้เพียงเพราะชาวโรคระบาดและใจดีเกินกว่าจะไม่ช่วยเหลือคนอื่น แม่ไปพยาบาลคนที่ติดโรค ครั้นแล้วก็ได้รับเชื้อด้วย และตายลงในเวลาอันไม่สมควรเลยแม้แต่น้อย

อันที่จริงความตายของแม่ก็ทำร้ายคาซียหนักมากอยู่แล้ว ทว่าชีวิตหลังจากนั้นกลับยังคงไม่ผ่อนปรนให้เด็กชายได้มีโอกาสพัก เขาอยู่ในความปกครองของพี่เคอร์ริน แต่เคอร์รินไม่ได้มีเวลาว่างมากมายจะมาดูแลน้องอายุแปดขวบได้ ดังนั้นพี่จึงส่งเขาเข้าโรงเรียนประจำตามเดิม

คาซียรู้เรื่องมากมาย แต่ยังคงอ่านและเขียนเกือบไม่ได้ ยังคงไม่อาจอธิบายวิธีคำนวณที่ถูกต้องตามแบบแผน เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงเรียนแล้วย่อมต้องล้าหลังเพื่อนอายุเท่ากัน ครูจึงส่งเขาลงไปอยู่ในห้องเด็กอายุน้อยกว่า และคาซียก็ถูกล้อเลียนว่าเป็นคนโง่อีกครั้ง